

Εἰς τὴν ἐφοχὴν

Πίναξ Lerolle, ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Λουξεμβούργου (Παρίσιος)

Ο ΠΑΤΗΡ ΛΟΥΑΖΟΝ

«Πράττειν ὡς εἴην μόνον ἡ συνείδησίς μου καὶ ὁ Θεὸς ὑπάρχει». Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τοῦ πρὸ τινων ἐβδομάδων ἀποβιώσαντος σεβασμίον πατρὸς τῆς Ἀντικῆς ἐκκλησίας καὶ ἀρχηγοῦ τῶν Παλαιοκαθολικῶν.

Ὁ Κάρολος Ὑάκινθος Λουαζὼν ἐγεννήθη ἐν Ἀνρηλίᾳ τῷ 1827, ἐσπούδασε δὲ τὴν Θεολογίαν ἐν τῇ ἱερατικῇ σχολῇ τοῦ Saint Sulpice γενόμενος τῷ 1851 ἱερεὺς, διετέλεσε διαδοχικῶς καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ ἱερατικῇ σχολῇ τῆς Ἀνρηλίᾳ τῆς Θεολογίας ἐν τῇ τῆς Nantes καὶ παρεφημέριος τῆς ἐνορίας τοῦ Saint Sulpice ἐν Παρίσιος. Κατὰ δὲ τὸ 1863 ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῶν Λομυκανῶν καὶ μετέβη εἰς Ρώμην ἔνθα εἰσηλθὼν εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν τοῦ Καρμυλίου ὁρους καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς Ὑακίνθου. Ἀπελθὼν δ' ἐκεῖθεν ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν Βορδώ, ἐν Περιγυεῦ καὶ ἐν Παρίσιος, πρῶτον μὲν ἐν τῷ Συνδέσμῳ τῶν Καθολικῶν. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Madeleine καὶ τῆς Notre Dame. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν εὐρεῖαν αὐτοῦ πολυμάθειαν καὶ ὁλητορικὴν ἱκανότητα, τίς οἶδε δὲ εἴαν δὲν εἶχεν ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς παπικῆς ἐκκλησίας ἴσως σήμερον θὰ περιέβαλλε τὸν σοφὸν αὐτοῦ ἡ τοῦ μεγάλου τῆς Ρώμης ποντίφικος περιβολή. Ὡς μοι διηγείτο τις, εὐτυχίᾳς νὰ ἀκοίῃσιν τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, ὅταν ὁ Λουαζὼν ὠμίλει, παρ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ γαοῦ, ἐκινδύνεν τις νὰ πάθῃ ἐν αὐτῷ ἐξ ἀσφυξίας, τόσοσιν οἱ ἄνθρωποι, πατὴρ θεοκρατικῆς, Χριστιανοὶ καὶ Ἰουδαῖοι, προσέτρεχον ἵνα ἀκούσωσιν ὁμιλοῦντα τὸν Χριστόστομον τοῦ 16' αἰῶνος.

Ἀνσυνῶς ὁμως, μετ' οὐ πολὺ συνεκλήθη ἐν Ρώμῃ ἡ πολυθρόνητος ἐκείνη σύνοδος, ἡ θεοπίσασα τὸ ἀλλανθαστον τοῦ Πάπα.

Κατόπιν τοῦ τερατογενήματος αὐτοῦ πῶς ἡδύνατο ἀνὴρ εὐσυνείδητος, ἀνὴρ πιστὸς εἰς τὰς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ τὸ παραδεχθῇ; Καὶ ἔγραψε τότε ὁ Λουαζὼν τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην (1869) δι' ἧς διαρρήδην ἠρνεῖτο νὰ παραδεχθῇ τὰς ἰδέας ἐκείνας «αἰτῶν καλοῦνται μὲν

ρωμαϊκαί, εἶνε ὁμως ἀντιχριστιανικαὶ καὶ τείνοναι νὰ μεταβάλωσι τοὺς θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας». Καὶ συνέστησε τότε τὴν καθολικὴν μεταρρυθμίσειν, ἥτις δύναται νὰ συνορισθῇ εἰς τὰ ἑξῆς πέντε ἄρθρα :

- α') Ἀπόρριψις τοῦ ἀλλανθαστον τοῦ Πάπα.
 - β') Ἐκλογὴ τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀρχιερέων ὑπὸ τοῦ λαοῦ.
 - γ') Τέλεισις τῆς λειτουργίας καὶ ἀνάγνωσις τῆς Θείας Γραφῆς ἐν Ἑθνικῇ γλώσσῃ.
 - δ') Ἐλευθερία τοῦ γάμου διὰ τοὺς ἱερεῖς.
 - ε') Ἐλευθερία καὶ ἡθικοποιήσις τῆς Μετανοίας.
- Ἀναχωρήσας δι' Ἀμερικὴν ἔφθασεν εἰς Νέαν Ὑόρκην τὴν 79 Ὀκτωβρίου 1889. Μεθ' ἱκανὴν δ' ἐκεῖ διαμονὴν ἐπανήλθεν εἰς Εὐρώπην τῷ 1872 καὶ ἐνυμφεῦθι γῆρον ἐν Λονδίῳ. Τότε ἔγραψε καὶ τὴν περὶ γάμου ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἥτις ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ τύπου καὶ ἥτις, κατὰ τὴν Γεωργίαν Σάνδ¹⁾, εἶνε μία τῶν ὥραιότερων σελίδων τῆς θεοκρατικῆς ἱστορίας τῆς ἐποχῆς μας.
- Ἐκτοτε ὁ Λουαζὼν ἔζησε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν Γενεύῃ καὶ Παρίσιος, ἐξακολονθῶν πάντοτε νὰ κηρύττῃ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, ἕως ὅτου ἀπεβίωσε τὴν 9 Φεβρουαρίου 1912 ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων καὶ προσφίλων αὐτοῦ.

Τὰ κριώτερα αὐτοῦ δημοσιεύματα εἶνε τὰ ἑξῆς :

Ἡ πολιτικὴ κοινωνία ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστιανισμόν (1867). Ἡ Οἰκογένεια (1867). Ὑλισμός καὶ Πνευματοδοξία (1888). Περὶ τῆς Καθολικῆς Μεταρρυθμίσεως, ἐπιστολαί, ἀποσπάσματα, διαλέξεις (1872). Ἀρχαὶ τῆς Καθολικῆς μεταρρυθμίσεως (1873). Ἐπιστολὴ περὶ τοῦ γάμου τῶν (1872). Ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία ἐν Ἑλβετίᾳ (1873). Ἡ Κρυφακὴ καὶ αἱ ἐργαστικαὶ τάξεις (1875). Οὔτε κληρικοί, οὔτε ἄθεοι, διαλέξεις καὶ ἐπιστολαὶ περὶ τῆς τρίτης Δημοκρατίας (1889). Γαλλία καὶ Αἰγυπτία, Χριστιανισμός καὶ Ἰσλαμισμός (1895).

ΤΑΚΗΣ Θ. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

¹⁾ Impsenions el Souvenirs de G. Sand.